

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. Варна

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-ВАРНА, II отделение, XVII-ти състав, на девети октомври 2012г., в закрито заседание, като разгледа докладваното от съдия М.Иванова- Даскалова, адм. дело №1384 по описа за 2012г., за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е образувано по постъпила в Административен съд- Варна с вх.№7195/09.04.2012г. жалба на Кънчо Петков Бонев и арх.Калина Тодорова Павлова *** срещу Заповед №РИ-09-8500-18/08.06.2009г. на Областният управител на област с административен център- Варна. Със заповедта на основание §35 ал.3 от ЗИДЗНИ вр. чл.18 ал.3 от ЗНИ, §3 ал.3 от ППЗНИ, Решение №1 по Протокол 185/27.04.2009г. на Комисията по разпореждане с държавна собственост на територията на обл.Варна, писмено съгласие на МРРБ и на МИЕ и чл.32 ал.1 от ЗА определил "Холдинг Варна"АД-гр.Варна за купувач на правото на собственост върху недвижими имоти частна държавна собственост: ПИ 10135.2561.5 с площ 10185кв.м описан в АДС №7353/19.03.2009г.; ПИ 10135.2561.9 с площ 4306кв.м описан в АДС №7349/19.03.2009г.; ПИ 10135.2561.12 с площ 8444кв.м описан в АДС №7350/19.03.2009г.; ПИ 10135.2561.18 с площ 10578кв.м описан в АДС №7352/19.03.2009г.; ПИ 10135.2561.175 с площ 88525кв.м описан в АДС №7351/19.03.2009г., всички по плана на „Приморски парк“ гр.Варна. Със Заповедта е наредено на купувача в едномесечен срок от връчването ѝ да внесе по сметката на Обл. администрация Варна сумата от 11747445лв. представляваща пазарната стойност на имотите, 2% режийни разноски по §8 ал.1 от ПЗР на ППЗДС в размер на 234948,90лв., 20% ДДС върху режийните разноски в размер на 46989,78лв и 2,6% местни данъци в размер на 305433,57лв.

В жалбата се твърди, че Заповедта е индивидуален административен акт по чл.21 ал.3 вр. чл.2 ал.2 т.3 предл.2 от АПК. Б. и П. твърдят, че Заповедта засягала интересите им, както и на още 22000 граждани и гости на град Варна, които се подписали в подписка за ревизирането на сделката и на предвижданията на всички процедирани градоустройствени проекти касаещи Морската градина и крайбрежната ивица на град Варна, тъй представлявала волеизявление на Обл. управител на гр.Варна за издаване на документ от значение за упражняване на правото на купувача да придобие собствеността върху имоти с площ 122дка в Морската градина и крайбрежната ивица на град Варна, голяма част от територията на които не били частна държавна собственост, а изключителна държавна собственост по силата на чл.18 ал.1 от Конституцията и чл.6 ал.3 вр. чл.2 ал.1 и чл.7 ал.1 от ЗДС. Поради това в нарушение на закона били обявени като частна държавна собственост с нишожни АДС и Заповедта на

Обл. управител на Варня за продажбата им била издадена извън правомощията му и също нищожна. Липсата на публично оповестяване и на уведомяване на обществеността за откритото производство по издаването на Заповедта считат за съществено нарушение на административно-производствените правила. Тъй като Заповедта не им била съобщена, сочат жалбата си за подадена в срока по чл.149 ал.1 от АПК, а оплакванията за нищожността ѝ не били ограничени със срок съгласно чл.149 ал.5 от АПК. Твърдят наличие на основанията по чл.146 т.1, т.3, т.4 и т.5 от АПК за отмяна, респ. за обявяване на нищожността на Заповедта. Нарушени сочат разпоредби на Закона за насърчаване на инвестициите и Правилника му, Конституцията на РБ, ЗУТ, ОУП на гр.Варна, ЗДС, ЗУЧК, както и на Орхуската конвенция и Регламент ЕО 1628/2006г. Голяма част от закононарушенията допуснати в производството по издаването ѝ представлявали очевидна безстопанственост и извършени престъпления от общ характер. Неправилно и в нарушение на закона бил издаден сертификата на Дружеството-купувач, който не се доказал като надежден инвеститор, а се компрометирал с друг обект в града. Пазарната оценка на имотите, приета от Комисията и възприета в Заповедта намират за занижена, а инвестиционният план и графика-за формални и неизпълними. Молят Заповедта да бъде обявена за нищожна, а в условия на евентуалност-отменена и претендират присъждане на направените по делото разноски.

С Разпореждане №1766/10.04.2012г. производството по делото е оставено без движение, с указания за жалбоподателите за отстраняване на нередовности на жалбата и за ангажиране на доказателства за спазване на срока за обжалване и за наличие на правен интерес и активна легитимация за оспорване на Заповедта.

С уточняваща молба от 25.04.2012г. арх.К.П. представя доказателства за заплатена държавна такса и се позовава на липсата на срок за оспорване на Заповедта като нищожна. Аргументира правния си интерес за оспорването със съображенията изложени в жалбата, че Заповедта е издадена за територия изключителна държавна собственост, а не за частна държавна собственост, която като гражданин на град Варна ползвала преди сделката и до която вече ѝ бил забранен достъп, както и на други граждани. Като доказателство за тези обстоятелства сочи техническата експертиза на инж. Стоян Костов подадена с жалбата и представя протокол за предупреждение на МВР. Повтаря, че с АДС посочени в Заповедта е променен статута на 122дка изключителна държавна собственост: крайбрежна плажна ивица, черноморски шелф и парк с национално значение, поради което продажбата засягала конституционно признатото ѝ право на свободен достъп до тази територия и ползването ѝ. Поради това и по аргумент от чл.18 ал.6 от Конституцията, чл.35 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи счита, че е с правен интерес от оспорването на Заповедта на Обл. управител на обл.Варна.

Същите съображения за правния интерес от оспорването са изтъкнати и в молбата от 02.05.2012г. на жалбоподателят Бонев. Във връзка с указанията с които делото е оставено без движение сочи заплатената от другия оспорващ Павлова държавна такса за

образуване на делото. Във връзка със срочността се позовава на възможността по АПК без ограничение във времето да се оспорят като нищожни административните актове. С допълнителна молба представя копия на АДС цитирани в Заповедта, за които твърди че с тях неправомерно са актувани като частна държавна собственост имоти, които били изключителна държавна собственост, което доказвала СТЕ представена с жалбата.

От ответната страна в съпроводителното писмо е изразено становище за недопустимост на жалбата на основание чл.159 т.1 и т.4 от АПК. Молят жалбата да бъде оставена без разглеждане, тъй като разпоредителната част на Заповед №РИ-09-8500-18/08.06.2009г. на Областният управител не засягала правната сфера на жалбоподателите. Считат, че за тях не е налице пряк и личен правен интерес от оспорването на Заповедта, което е абсолютно необходима предпоставка за да е допустимо оспорването им. Чл.3 т.9 от Орхуската конвенция предоставял правна възможност, но не изключвал необходимостта от доказване на наличен пряк и непосредствен интерес от оспорването, предвидени в чл.120 ал.2 от Конституцията и чл.147 ал.1 от АПК като необходима и доказана предпоставка, за да е допустимо обжалването. Освен това общественият интерес при реализиране на инвестиционните намерения на купувача намират за съобразен, гарантиран и охранен в уредбата на процедурите в действащата законова уредба - в ЗООС, ЗУТ, ЗУЧК и др. В случая жалбата е срещу Заповед издадена по Закона за насърчване на инвестициите и с нея е определен купувач за имотите, за които по ЗНИ била в ход процедура по промяна на собствеността. Жалбоподателите не участвали в тази процедура по продажбата на имотите, поради което Заповедта не засягала техните права и интереси, нито им създавала задължения и не било доказан наличен правен интерес за оспорването. Във връзка с чл.159 т.1 от АПК считат оспорването за недопустимо, тъй като Заповедта не представлява индивидуален административен акт и не подлежи на обжалване като такъв по реда на АПК. Заповедта била издадена от Обл. управител не като орган на държавна власт и с нея той не упражнявал властническа компетентност, а само определял купувача и цената на имотите, за които била в ход процедура по промяна на собствеността по ЗНИ, приключваща със сключване на договор за продажбата им. Представената техническа експертиза изготвена от инж.Костов считат за неотнормима, тъй като не променя извода за естеството на Заповедта, нито доказва наличие на пряк и личен интерес за жалбоподателите от оспорването.

Съдът като съобрази депозирани уточняващи молби и доказателствата към тях при проверката по чл.158 от АПК констатира редовност на жалбата.

В хода на проверката на допустимостта на жалбата, достигна до извода, че са налице основания по чл.159 т.1 и т.4 от АПК за оставянето ѝ без разглеждане. Основателно, в съответствие с материалите по делото и действащото законодателство - ЗНИ, ППЗНИ, Конституцията, АПК и др. са възраженията на ответника, че Заповед №РИ-09-8500-18/08.06.2009г. на Областният управител на област с административен център- Варна е акт, който не подлежи на оспорване. За да е допустима жалбата, трябва да е

депозирана срещу административен акт от предвидените в чл.145 ал.2 от АПК, както Заповед №РИ-09-8500-18/08.06.2009г. не е. Неоснователно в жалбата се твърди, че Заповедта представлява административен акт от вида посочен в чл.21 ал.3 от АПК. Тази Заповед е издадена във връзка с производство по чл.22а от ЗНИ, в което Обл. управител участва като равнопоставен гражданско-правен субект, а не като орган на власт. Това не е завършващият процедурата по продажбата на имотите акт, а такъв, с който териториално компетентният орган по чл.22а ал.1 от ЗНИ и ЗДС за процесните имоти - частна държавна собственост в обл. Варна посочва инвеститора, който е кандидатствал за закупуването им и по-високата от приетата от Комисията тяхна пазарна стойност, размера на режимните разноски за тази цена, на дължимото ДДС върху тях, както и на дължимите местните данъци и такси дължими към Община Варна. Този акт, макар да е наименуван Заповед, дава правна възможност на Дружеството в едномесечен срок от връчване на Заповедта да заплати посочените суми, данъци и такси и да придобие собствеността като закупи имотите. При невнасянето им от купувача, последиците са, че няма да бъде извършена продажбата на имотите и сключен договор между Държавата и Дружеството-инвеститор, т.е. няма да бъде прехвърлена собствеността. Поради това основателно се твърди в съпроводителното писмо, че Обл. управител издава Заповедта не като орган на държавна власт и тя не властническо волеизявление, че отношенията между него и купувача не са на власт и подчинение. В този смисъл е и произнасянето на друг състав на АС-Варна в Определение №6014/17.12.2009г., както и на Върховния административен съд на Република България, видно от постановените от тричленен и петчленен състав Определение №15453/15.12.2010г. и Решение №12104/29.09.2011г., приложени по делото.

Във връзка с правния интерес, Съдът съобрази, че жалбоподателите Б. и арх.П. не твърдят че са инвеститори и участници в производството проведено по ЗНИ в хода на което е издадена Заповед №РИ-09-8500-18/08.06.2009г. на Областният управител на Варна. Поради това не се спори, че техни интереси като кандидати за закупуване на имотите по ЗНИ не са засегнати от определянето на „Холдинг Варна“ АД- Варна за купувач на правото на собственост на имотите, за които е производството по продажбата им по ЗНИ. С т.2 от Заповедта е определена пазарна стойност на имотите, размера на режимните разноски, ДДС за тях и дължимите местни данъци и такси, които определения за купувач субект следва да внесе в определен срок, ако желае да закупи имотите. Поради това неоснователно и недоказано е твърдението на жалбоподателите Б. и П., че тази Заповед създава промяна в тяхната правна сфера.

Жалбоподателите не твърдят и не представят доказателства, за притежавани от тях вещни права върху имоти или сгради, попадаща в имотите посочени в Заповедта. Не се спори, че тези имоти са актувани като поземлени имоти частна държавна собственост с АДС №7353/2009г., АДС №7349/2009г., АДС №7350/2009г., АДС №7352/2009г., АДС №7351/2009г. Тези актове са официални удостоверителни документи, не са отменени по законовия ред, поради което се ползват с формална

доказателствена сила за отразените в тях обстоятелства. Видно от посоченото в тези АДС, в графата за вид и описание на поземлените имоти е посочено, че поземлените имоти с начин на трайно ползване „за друг обществен обект, комплекс“ и няма отразяване да представляват морски плаж, да има в тях брегоукрепителни съоръжение или др. кадастрален обект, който е изключителна държавна собственост по силата на ЗДС и Конституцията. В тази връзка Съдът съобрази извършените проверки и констатации в Постановленията на сезираните със същите оплаквания Окръжна прокуратура-Варна, Апелативна прокуратура – Варна и Върховка касационна прокуратура на РБ, постъпили с писмо от 12.09.2012г. Приложената СТЕ към жалбата не доказва жалбоподателите да притежават вещни права върху имотите описани в Заповедта и не е акт с който да се внася промяна в цитираните по-горе АДС. Поради това приложената СТЕ не доказва и не може да обоснове извод за наличие на вещни права у жалбоподателите по отношение на тези имоти. Безспорно се касае за имоти – държавна собственост. По аргумент от чл.31 ал.2 от ГПК, приложим и в производствата по АПК, по отношение на недвижими имоти- държавна собственост, Държавата се представлява от Министъра на регионарлното развитие и благоустройството, поради което той е активно процесуално легитимиран да оспори индивидуалните административни актове засягащи държавни имоти по чл.147 ал.1 от АПК. По аргумент от чл.147 ал.2 от АПК и за прокуратурата е призната активна процесуална легитимация да подаде протест срещу административен акт в случаите по чл.16 от АПК, с оглед осъществявания от нея общия надзор за законност. В случая тези субекти не са податели на оспорването на Заповедта на Обл. управител, а и при извършените проверки не са установени незаконосъобразност на актовете издадени в производството по ЗНИ, които да бъдат протестирани пред съда съгласно чл.16 от АПК. Тук следва да се посочи, че процесната Заповед на Обл. управител не представлява административен акт подлежащ на съдебно оспорване по реда на АПК.

Поради това неоснователно и недоказано е твърдението в жалбата и уточняващите молби на П. и Б., че са активно легитимирани и с пряк и личен правен интерес за оспорването на Заповедта издадена по ЗНИ по аргумент от чл.147 ал.1 от АПК. Право да оспорват административният акт имат гражданите чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения. Такъв пряк и личен правен интерес не е налице за жалбоподателите, тъй като Заповедта не поражда промяна в тяхната правна сфера. Както бе посочено, тя не засяга пряко техни законни интереси, субективни права или свободи, тъй като не е административен акт с пряк правопрменящ, правопрекратяващ или правопогасяващ ефект по отношение правата и законните им интереси. Първата предпоставка е – да е издаден такъв административен акт, а втората – той има по отношение на жалбоподателите ефект от изброените. За да се направи извод за наличие на правен интерес и активна процесуална легитимация за оспорване по чл.147 ал.1 от АПК, трябва да са налице и двете предпоставки, които в случая липсват. Поради това основателно е възражението

на ответника, че доводите в жалбата не са за наличие на пряк и личен правен интерес, тъй като издаването на Заповедта не поражда промяна пряко за Бонев и Павлова, поради което и отмяната ѝ няма да доведе до промяна в правата и задълженията им. Поради това Съдът намира, че за жалбоподателите не е налице призната от закона възможност да търсят съдебна защита по отношение на Заповедта на Обл. управител, което е основание за оставяне на жалбата им без разглеждане като недопустима и на основание чл.159 т.4 от АПК.

Водим от горното Съдът намира, че са налице предпоставките за оставяне на жалбата без разглеждане като недопустима и за прекратяване на производството по делото на основание чл.159 т.1 и т.4 от АПК, поради което

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ постъпилата с вх.№7195/09.04.2012г. жалба на Кънчо Петков Бонев и арх.Калина Тодорова Павлова *** срещу Заповед №РИ-09-8500-18/08.06.2009г. на Областният управител на област с админ.център- Варна.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело №1384 по описа за 2012 год. на Административен съд - Варна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд- София по реда на глава XIII от АПК.

Препис от настоящото определение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: